

HỒI CHÍN

MÓN ĂN THIÊN HẠ VÔ SONG

Giang Trọng Uy hỏi :

-Bí mật chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bí mật về giày đỏ.

Giang Trọng Uy từ từ gật đầu hỏi :

-Tên đại đạo thêu hoa cũng thêu giày đỏ. Phải chăng hấn cùng trong một tổ chức với Khinh Hà ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cũng có thể đúng mà cũng có thể không.

Chàng biết mình nói câu này là thừa, nhưng không ai xác định được vì chưa đủ chứng cứ.

Giang Trọng Uy lộ vẻ bi ai thê thảm hỏi :

-Khinh Hà vốn là một cô gái rất thuần hậu, rất thiện lương. Nàng có thể là người vợ lý tưởng của nam nhân. Chẳng lẽ hiện giờ nàng lại biến đổi thế ư ?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi lại :

-Các hạ không gặp y đã bao lâu rồi ?

Giang Trọng Uy đáp :

-Chẳng lâu lắm vì hàng năm cứ đến ngày sinh nhật tại hạ là nàng lại đến thăm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Sinh nhật các hạ vào ngày nào ?

Giang Trọng Uy đáp :

-Mười bốn tháng năm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Vụ án kia xảy ra vào ngày nào ?

Giang Trọng Uy đáp :

-Mười một tháng sáu.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa.

Giang Trọng Uy dường như muốn nói mà lại nhẫn nại, hấn chỉ buông tiếng thở dài, cúi đầu xuống lần mò đi ra.

Tiết Băng nhìn bóng sau lưng người cô độc mất hút vào trong bóng tối, bất giác buông tiếng thở dài :

-Tiện thiếp chắc lúc này y đau khổ vô cùng !

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Tiết Băng lại nói :

-Ngày mười bốn tháng năm Giang Kinh Hà còn đến thăm y, tức là sau gần một tháng mới xảy ra vụ án trong vương phủ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cái đó có thể chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi.

Tiết Băng hỏi :

-Bảo khố trong vương phủ được phòng vệ rất nghiêm ngặt, đến con ruồi cũng khó bay qua thì tên đại đạo thù hoa lọt vào thế nào được ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Cô nương nghĩ sao ?

Tiết Băng chớp mắt đáp :

-Tiện thiếp nghĩ rằng chắc có người đến vương phủ trước quan sát địa thế kỹ càng, và nghĩ cách vẽ mô hình chiếc chìa khóa mở bảo khố cho hẳn.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Theo lời cô thì người đó dĩ nhiên là Giang Kinh Hà.

Tiết Băng không phủ nhận, thị thở dài nói :

-Chỉ có y là kẻ cận được Giang Trọng Uy mà chìa khóa lại ở trong mình lão Giang.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Cô bảo Giang Kinh Hà lấy cặp chùm chìa khóa rồi đánh một cái để đưa cho tên đại đạo thù hoa hay sao ?

Tiết Băng đáp :

-Theo ý nghĩ của tiện thiếp là như vậy đó.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Có người canh giữ suốt ngày đêm ở cửa bảo khố thì con người to lớn có hàm râu quai nón làm sao qua mặt được các vệ sĩ để tiến vào ? Chẳng lẽ hẳn có thuật ẩn thân?

Tiết Băng cứng lưỡi không nói được.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

-Huống chi hôm ấy lúc Giang Trọng Uy tiến vào, cửa bảo khố vẫn còn khóa ở mặt ngoài. Nếu tên đại đạo thù hoa mở cửa vào trong rồi thì tại sao lại ra ngoài để khóa cửa được ?

Tiết Băng bẽn lẽn đỏ mặt hỏi lại :

-Ý nghĩ của tiện thiếp không thông thì công tử bảo y tiến vào bằng cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ nghĩ rằng nhất định có biện pháp đặc biệt, cũng có thể Giang Kinh Hà không dính líu đến vụ này.

Tiết Băng lạnh lùng nói :

-Đáng tiếc công tử cũng chưa nghĩ ra được biện pháp đó là biện pháp gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì thế tại hạ nhất định đi coi thử.

Tiết Băng hỏi :

-Thử thế nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Thử coi mình có biện pháp nào vào được hay không ?

Tiết Băng trợn mắt nhìn chàng ra chiều kinh hãi hỏi :

-Công tử say rượu rồi chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bữa nay tại hạ chưa uống một giọt rượu nào.

Tiết Băng nói :

-Nếu công tử không say rượu thì điên mất rồi, con người tỉnh táo như thường nhất quyết không nghĩ đến việc này.

Lục Tiểu Phụng ủa lên một tiếng.

Tiết Băng hỏi :

-Công tử có biết số vệ sĩ trong Vương phủ là bao nhiêu không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Trên sáu trăm người.

Tiết Băng nói :

-Công tử có biết trên mình mỗi tên vệ sĩ đều đeo Gia Cát thần cung uy lực cực kỳ hùng mạnh, bất luận nếu ai bị phát hiện thì tên bắn như mưa biến người đó thành con nhím.

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

-Tại hạ biết rồi.

Tiết Băng hỏi :

-Công tử có biết ngoài bọn vệ sĩ ra, trong Vương phủ còn bao nhiêu cao thủ ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

-Cao thủ ở đó đông như kiến.

Tiết Băng hỏi :

-Công tử có biết tiểu vương gia đã được chân truyền của Bạch Vân thành chúa không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nghe nói tiểu vương gia là cao thủ đệ nhất ở Vương phủ.

Tiết Băng hỏi :

-Công tử có biết bất luận là ai lén vào cấm địa trong vương phủ đều nhất loạt bị hạ sát vô tội vạ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ biết rồi.

Tiết Băng hỏi :

-Thế mà công tử còn định lén vào ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ chưa muốn chết.

Tiết Băng lại hỏi :

-Công tử ý vào cái gì để tự phụ tiến vào cấm địa mà còn sống sót trở ra ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chẳng ý vào cái gì hết.

Tiết Băng mím môi nói :

-Tại sao công tử lại mạo hiểm như vậy ? Chẳng lẽ chỉ vì muốn chứng minh Giang Kinh Hà có trong sạch hay không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bất quá tại hạ chỉ muốn biết y có dính líu vào vụ này hay không ?

Tiết Băng hỏi :

-Tại sao công tử lại quan tâm đến việc của y như vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì tại hạ ưa thích y.

Tiết Băng hùng hổ trợn mắt nhìn chàng. Đột nhiên thị nhảy chồm lên lớn tiếng quát

:

-Giỏi lắm ! Công tử đi mà chết cho y.

Gió càng nhẹ trong thiên viện càng tĩnh mịch.

Lục Tiểu Phụng đi ra. Tiết Băng cũng ra theo.

Tiết Băng hỏi :

-Bây giờ chúng ta đi về phía đông nam không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Chúng ta ư ? Lại chúng ta là nghĩa là làm sao ?

Chàng thưỡn mặt ra như bị người ta nhét trái quất chua vào trong miệng.

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi :

-Dĩ nhiên là chúng ta, chẳng lẽ công tử bỏ một mình tiện thiếp ở lại ?

Lục Tiểu Phụng quả có ý nghĩ như vậy, nhưng chàng cũng biết thị dai như đĩa đói, không sao dứt ra được, liền hỏi :

-Cô theo tại hạ làm chi, chẳng lẽ cô muốn đi chết với tại hạ ?

Tiết Băng mím môi đáp :

-Tiện thiếp không muốn chết mà chỉ muốn coi công tử chết rồi hình thù ra sao ?

Phần nhiều đường phố đều lát đá xanh trồng những cây hồng đỏ rực từ sáng tới chiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Phải đây là Ngũ Dương Thành ? Tại hạ nghe nói có nhiều món ăn nổi danh.

Tiết Băng hỏi lại :

-Công tử đã ăn bao giờ chưa ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ chưa ăn mà chỉ nghe người ta nói. Cô nương có biết không ?

Tiết Băng đáp :

-Tại đây có Đại Quần Xí ở Đại Tam Nguyên, Bách Hoa Kê ở Vân Viên, Đỉnh Hồ Thượng Tố ở Tây Viên, Bạch Thược Loa Phiến ở Nam Viên...

Tiết Băng chỉ nói ba bốn món rồi dừng lại vì thị đã thèm chảy nước miếng.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

-Những cái đó thường lắm. Còn món tuyệt hảo chắc cô nương chưa hề nghe qua.

Tiết Băng sáng mắt lên hỏi :

-Bây giờ công tử chuẩn bị đưa tiện thiếp đi chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nếu cô ngoan ngoãn thì đi với tại hạ. Tại hạ bảo đảm có đủ thức ăn ngon cho cô.

Nơi đây hiển nhiên chàng đã đi qua, nên chàng ra vẻ thông thạo lắm. Chàng dẫn Tiết Băng đi vòng quanh mấy đường phố rồi rẽ vào ngõ hẻm chật hẹp.

Trong ngõ hẻm tối tăm, sau mấy ngày trời mưa, mặt đất hầy còn bùn lầy nước đọng. Hai bên đường đều có tiệm bán hàng. Cửa vào đều rất chật hẹp. Những người ra vào các tiệm này phần nhiều là những nhân vật khó coi.

Tiết Băng tự hỏi :

-Nơi đây sao lại có món ăn ngon cho được ?

Tuy thị trong lòng nghĩ vậy nhưng không nói ra. Thị vào trong ngõ này tưởng như lạc lõng đến phiên bang ngoại quốc. Người ta nói gì thị nghe chẳng hiểu câu nào.

Tiết Băng chỉ sợ Lục Tiểu Phụng đem mình vào vút bỏ nơi đây.

Giữa lúc ấy một mùi thơm kỳ diệu khôn tả lọt vào mũi thị do ngọn gió đưa tới. Từ thuở nhỏ thị chưa từng ngửi thấy mùi vị này bao giờ, bất giác lẩm bẫm :

-Xem chừng Lục Tiểu Phụng không lừa gạt ta. Chỗ này quả có món ăn ngon.

Thị không nhịn được hỏi :

-Mùi vị gì mà thơm thế ?

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng đáp :

-Đó là một món ăn ngon nhất thiên hạ. Khi cô ăn sẽ biết.

Trong hẻm có một tiệm rất nhỏ. Trước cửa đặt một cái bếp lò cực lớn. Trên bếp đặt một cái nồi to, trong bếp lửa cháy đùng đùng, mùi hương từ trong nồi bốc lên.

Cửa tiệm rất dơ dáy. Tường vách cùng bàn ghế đều bị khói bám đen. Cả tấm chiếu bìa, chũ cũng ám khói thành màu xám xịt không ai đọc nổi.

Nhưng mùi thơm lại rất quyến rũ.

Lục Tiểu Phụng vừa ngồi xuống, tiểu nhị đã múc hai bát canh thịt ở trong nồi bày ra trước mặt hai người.

Trong tiệm này dường như không bán thứ gì khác nữa.

Hai bát canh thịt bốc hơi nghi ngút, chẳng những mùi vị thơm tho, màu sắc cũng dễ coi. Lục Tiểu Phụng đưa chiếc thìa canh cho Tiết Băng nói :

-Cô ăn ngay đi ! Còn nóng mới ngon. Để nguội thì mùi vị khác nhiều.

Tiết Băng ăn hai miếng quả nhiên rất thơm ngon. Thị không nhịn được hỏi :

-Thang này nấu bằng gì ? Ngoài thịt còn có những thứ gia vị nào nữa ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô cũng chịu là ngon chứ ?

Tiết Băng đáp :

-Ngon lắm !

Lục Tiểu Phụng nói :

-Thức ăn đã ngon thì ăn nhiều đi mà hỏi ít chứ.

Lục Tiểu Phụng ăn hết một bát xong lại lấy thêm bát nữa. Đột nhiên chàng nhìn tiểu nhị đưa tay ra hiệu rất kỳ quái.

Tiểu nhị vốn là người mà chàng không muốn nói gì tới. Gã là kẻ quê mùa ngây ngô coi chẳng thuận mắt chút nào.

Nhưng gã vừa ngó thủ thế của Lục Tiểu Phụng, lập tức biến đổi thái độ cười hềnh hếch hỏi :

-Đại gia có điều chi sai bảo ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Ta đến đây để kiếm người.

Tiểu nhị hỏi :

-Đại gia muốn kiếm ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Xà Vương !

Tiểu nhị biến sắc hỏi :

-Đại gia kiếm y làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Ta là Lục Tiểu Phụng. Tiểu ca thông báo cho y hay là y biết ngay.

Tiểu nhị ngần ngừ một chút rồi gật đầu nói :

-Các vị “Lập trận” chẳng ?

Tiết Băng gật mình nhìn hai người. Thị chờ tiểu nhị đi ra cửa sau rồi không nhận được nữa hỏi :

-Các vị nói chuyện gì với nhau đó ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ bảo gã đi kiếm một người.

Tiết Băng hỏi :

-Đến đây để kiếm người ư ? Kiếm ai vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Xà Vương !

Tiết Băng hỏi :

-Xà Vương ư ? Xà Vương là ai ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời mà hỏi lại :

-Vừa rồi cô đi qua đường này có thấy gì không ?

Tiết Băng đáp :

-Đó là một đường hẻm chật hẹp dơ dáy.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Đây là một đường phố, có thể nói là một đường phố nổi danh nhất như các thành thị ở Tây Âu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô biết trên đường phố này có gì không ?

Tiết Băng đáp :

-Đường hẻm ngổn ngang đủ thứ với những cửa tiệm dơ dáy, dột nát cùng những người kỳ hình quái dạng như ở nơi man rợ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô có biết những người đó là nhân vật như thế nào không ?

Tiết Băng đáp :

-Tiện thiệp ngó đến họ đã cảm thấy ngại ngùng rồi.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Cô nên ngó họ đi !

Tiết Băng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì trong đám người này ít ra có đến mười tên tù phạm tội đào tẩu bị quan gia truy tìm rất gắt, hai mươi tên trộm cắp vặt chân tay mau lẹ, ba mươi tên chuyên môn đánh giết người cướp đồ vật. Nếu đắc tội với họ thì bất luận làm việc gì trong thành này cũng không làm nổi.

Tiết Băng nói :

-Tiện thiệp hiểu rồi ! Té ra đây là đường hẻm đầy trộm.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Cướp ở phe hắc đạo.Xà Vương là ông vua trong đường hẻm này. Y là anh cả của bọn họ. Y chỉ nói một câu là lập tức bọn chúng liều mạng cho y.

Tiết Băng hỏi :

-Công tử kiếm bọn họ để đi chiến đấu thay mình chăng ?

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Nếu muốn đánh đám thì tại hạ đã có những tay bang thủ của cô rồi, hà tất phải đi tìm ai nữa ?

Tiết Băng hỏi :

-Vậy công tử kiếm Xà Vương làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ muốn y thay mình...

Chàng chưa dứt lời thì tiểu nhị đã lật đật chạy về. Thái độ của gã này đối với Lục Tiểu Phụng biến thành vừa thân vừa cung kính. Gã nói :

-Té ra đại gia là một lão hữu của y. Vừa nói tới đại gia là y rất lấy làm hân hoan.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Y vẫn nhớ đến ta ư ?

Tiểu nhị đáp :

-Y mong nhớ đại gia lắm, y còn bảo đại gia là tay võ công lợi hại nhất thiên hạ. Y mời đại gia đến chỗ y ngay.

Bên ngoài cửa sau là một ngõ hẻm nhỏ chật hẹp hơn. Những khe rãnh phát ra mùi hôi thối, chỗ nào cũng ruồi nhặng đen ngòm.

Cuối hẻm là một khuôn cổng nhỏ.

Lục Tiểu Phụng mở cửa tiến ra, đây là một tòa viện lớn. Mười mấy đại hán mình trần trùng trục đang ngồi đánh bạc trong viện. Người nào người nấy mồ hôi nhễ nhại, trong góc viện đặt mấy cái lồng trúc. Lồng thì đựng rắn độc, lồng thì đựng dã miêu, dã cẩu.

Một người thò tay vào lồng bắt con chó vàng ra nhúng vào lu nước bên cạnh, con chó bị chìm chết trong lu nước.

Tiết Băng thấy cơ hồ không nhịn được phải buồn nôn.

Lục Tiểu Phụng bất động thanh sắc lạnh lùng nói :

-Tay này chuyên môn giết chó, không để phí một giọt máu thì thịt chó mới bổ.

Tiết Băng không dám mở miệng, thị sợ bao nhiêu canh thịt vừa ăn vào phải mửa ra hết.

Hai đại hán đứng bên tay chấp để sau lưng coi người đánh bạc. Đột nhiên chúng chạy tới nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Các hạ đến đây để kiếm Xà Vương ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau hình như muốn chụp lấy Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhúc nhích. Hai đại hán tay vừa chụp lấy chàng liền bị bật ngược trở lại.

Tiểu nhị cười rộ nói :

-Tiểu nhân đã bảo công phu của Lục đại gia cực kỳ lợi hại mà chúng không tin, bây giờ chúng mới biết thân.

Những đại hán trong viện đều quay lại kinh hãi nhìn Lục Tiểu Phụng tới tấp tránh né để nhường bước.

Tiểu nhị dẫn mọi người đến một tiệm tạp hóa nhỏ, đi lên cầu thang xuyên qua tấm rèm bằng những hạt đậu đen và đậu tương tư xôi lại, gã nói :

-Xà Vương ở trong đó. Mời đại gia tiến vào.

Một nhân vật nổi tiếng ở Hắc Đạo chỉ huy được bọn hảo hán vùng này sao lại ở chỗ tồi tàn như thế này ?

Tiết Băng tự hỏi thế và thị rất lấy làm kỳ. Nhưng bước vào nhà rồi thì thị không còn lạ nữa. Trong phòng và bên ngoài là hai thế giới khác biệt.

Tiết Băng là một vị tiểu thư con nhà cao quý nhưng chưa được ở căn nhà này, mà cũng chưa từng thấy cách bố trí mỹ lệ xa hoa đến thế bao giờ. Mọi vật trong nhà đều có giá trị khác thường. Chung uống trà bằng ngọc thạch khắc thành. Những khay đựng trái cây kẹo mứt đều bằng thủy tinh hay pha lê. Trên tường treo những thư họa. Trong đó có hai bức của Ngô Đạo Tử, một bức là con ngựa của Hàn Can. Lại còn một bức chân tích của Đại Vương.

Một người đang nôi tựa vào tấm đệm êm mỉm cười nhìn Lục Tiểu Phụng vẫy tay.

Hai tay hăn dường như không còn một chút thịt. Tiết Băng chưa từng thấy người nào gầy đến thế.

Chẳng những tay hăn không còn thịt mà cả bộ mặt lợt lạt cũng là cái bao da bọc xương.

Hiện nay trời đang nóng bức, trên giường đệm còn trải một tấm da cạp, người hăn mặc áo mềm.

Tiết Băng chẳng khi nào ngờ tới anh cả của bọn hảo hán chỗ quê mùa lại là con người như vậy.

Lục Tiểu Phụng rảo bước tiến lại nắm chặt tay hăn.

Xà Vương mỉm cười nói :

-Không ngờ ông bạn còn nhớ đến con người phế nhân này mà tới thăm.

Tiết Băng thở phào một cái vì hăn nói thị nghe liền hiểu rõ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tiểu đệ muốn ghé thăm nhân huynh đã lâu nhưng lần này... không phải chỉ đến thăm mà thôi.

